

да я биятъ и да ѝ хортуватъ разни прѣкори. Не-щастното момиченце нѣмаше кому да се изплаче, освѣнъ на кучето и котката, които то милваше съ пусталитѣ си рѣчички.

Тѣй се измина една година. Селянитѣ зеха да вѣрватъ, че Тенардиерови сж добри, защото зели едно сираче да го отхранятъ. Но Тенардие писа на майката да праща по 15 лева, защото 12 не стигали. Тя безъ дума прати 15 лева.

Отъ година на година дѣтето растѣше и зло-честината му се увеличаваше. Докато Козетка бѣше малка, служеше за гаврило на другитѣ двѣ дѣца; щомъ тя поизрастна и достигна 5 години, стана слугиня на цѣлата кжща. Петгодишна и слугиня ли? Това не може да бжде! ще кажатъ нѣкои. Уви! това бѣше цѣла истина.

Козета пращаха по работа вънъ, караха я да мете крѣчмата и двора, да мие сждоветѣ, па дори и да носи тежки нѣща.

Ала Фантина по липса на работа, не можа да изплаща редовно по 15 лева. Тогава Тенардиерови се отнесоха къмъ Козета още по-лошо. Горкото момиченце, оставено отъ майка си като румена ябълка, сега подиръ 3 години то стана само кожа и кости. То изсъхна и поблѣднѣ. Винаги треперѣше. „Приструва се“, думаше Тенардиерица. Отъ лошо обхождане съ дѣтето Козета бѣ станала нервозна, намусена, гроздна. Засмѣнитѣ ѝ очи се покриха съ черни брѣчки.

Сърдцето на човѣка се разплакваше отъ жалость, когато виждаше, какъ бѣдното това дѣте, по-малко отъ 6 години посрѣдъ зима, треперайки отъ студъ въ изпокжсанитѣ си дрипи, заранъ прѣди зори, държеше голѣма метла въ малкитѣ си попу-